

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1163

29.06.2025 (136)

Hitler i krig: Hva skjedde *egentlig*?

av A.V. Schaerffenberg

Del 10

Kapittel 9: Slaget om Storbritannia

Hun (England) gikk sammen med resten, hun vil bli båret sammen med resten, og hun vil bli hengt sammen med resten. Hun har begynt på den nedadgående stien og må nå steke i sitt store dilemma."

Dr. Joseph Goebbels, dagbok, 28. februar
1945

Med Frankrikes nederlag var krigen i Europa i praksis over. Ytterligere fiendtligheter var meningsløse og uberettigede. Britene, som bokstavelig talt var drevet til havs, sto alene i en håpløs posisjon. Deres eneste potensielle allierte av militær verdi var USA. Men det overveldende flertallet av det amerikanske folket og kongressmedlemmene var standhaftige motstandere av en intervensjon, til tross for alle lokkemidlene fra Roosevelt og Hollywoods kosherfilmskapere. Nei, yankeene ville ikke komme med det første. Og en gjentakelse av Vilhelm Erobrerens ero-

bring av England på 1000-tallet syntes nært forestående. Adolf Hitler hadde imidlertid noe helt annet i tankene.

Helt siden han skrev *Mein Kampf* i 1924, var han fast bestemt på å komme til enighet med britene. Han mente at deres imperium var avgjørende for stabiliteten i verden, og at det rasebeslektede ariske folket var Tysklands naturlige allierte. Den nye verdensordenen han så for seg, var et Europas forente stater ledet av Det tyske riket på kontinentet, så langt som til Ukraina etter at sovjetkommunismen var knust. Resten av kloden skulle deles mellom Italia i Middelhavsområdet og Japan i Det fjerne østen; USA i hele Amerika, med Storbritannia som den dominerende kolonimakten på havene, i Afrika og India.

Selv om denne visjonen om en slags *Pax Aryana* (Hitler omtalte japanerne som "Orientens ariere") utvilsomt var sunn - et globalt eksempel på *realpolitikk* - ja, til og med ønskelig, ble den ødelagt av de jødiske regjeringene som hersket over de fleste av disse landene. Uten et ikke-jødisk lederskap upåvirket av innflytelsesrike jøder med sine egne internasjonale agendaer, kunne og kan en slik universell fred ikke realiseres. Utrolig nok undervurderte Adolf Hitler, som skapte den første jødebevisste massebevegelsen i historien, jødene. "Det beste blodet i England og Nord-Amerika vil gå med oss", antok han uskyldig. Da hans beste venn, Rudolf Hess, etter at han hadde forstått at hans enveisoppdrag til England for å få til et samarbeid med Tyskland var mislykket, skrev han til sin kone: "Vi innså ikke da i hvor stor grad de britiske myndighetene ikke lenger hadde kontroll over sitt eget land."

Den *Pax Aryana* Hitler søkte, ville bare ha vært mulig hvis Sir Oswald Moseleys *British Union of Fascists* installerte seg i det britiske parlamentet, eller William Dudley Pelleys *Silver Legion* tok over den amerikanske kongressen. De allierte regjeringene var ikke i stand til å samarbeide med Hitler, uansett hvor mye et slikt samarbeid var til beste for deres egne folk. I likhet med Roosevelt hadde de rett og slett for mye *investert i jødene*, eller i likhet med Churchill stod de selv i personlig *gjeld til jødene*. I den private dagboken til Henry Wallace, F.D.R.s åpent kommunistiske visepresident, kan vi for eksempel lese om et kabinettmøte i mai 1942, der den amerikanske utenriksministeren noterte at "ødeleggelsen av det britiske imperiet er presidentens mål, og at han vil begynne med India".

Sammenlign F.D.R.s intensjoner, uttalt under krigen, da det britiske folk mest av alt så til Amerika for å få hjelp, med Führerens ønske om å bevare sitt imperium. Roosevelt visste at Churchill tjente penger som kunstforfalsker ved å forfalske malerier av en obskur, sikkert død, postimpresjonistisk fransk kunstner (Charles Mauren), og brukte skandalen til å skremme den britiske statsministeren. I skarp kontrast til dette spøkte Hitler en gang med at Churchill skulle få lov til å fortsette å male etter krigen. Det skulle gå hele 1930-tallet og halvparten av andre ver-

denskrig før Føreren ga opp drømmen om engelsk-tysk vennskap.

Men sommeren 1940, da hans hærer triumferte på kontinentet, var han ivrig etter å skape en permanent fred, om ikke en allianse med britene. "Jeg kan ikke se noen grunn til å fortsette denne konflikten", sa han i en offentlig radiotale. "La oss tenke på de uutholdelige lidelsene våre kvinner og barn i begge land vil måtte utholde hvis vi tillater at denne meningsløse krigen fortsetter. Jeg taler nå, ikke som en slagen mann som trygler om fred, men som leder for en seirende hær som ber om fornuft." Han gjorde ingen som helst krav på imperiet; han krevde ingen kapitulasjonsvilkår, for Englands nederlag passet ikke inn i hans visjon om Europas forente stater, som Storbritannia var en del av. I stedet kom han med de mest sjenerøse tilbudene om samarbeid som noen erobrere noensinne hadde kommet med til fiender som var blitt ydmyket på slagmarken.

I tillegg til å avstå fra militære operasjoner mot Storbritannia tilbød Føreren å umiddelbart trekke sine hærer ut av alle okkuperte områder, med unntak av den tyske byen Danzig, og stilte 25 Wehrmacht-divisjoner til Englands disposisjon mot alle sine fiender. I en tale til feltmarskalk Gerd von Rundstedt etter Englands fiasko ved Dunkerque, "sa han at alt han ønsket av Storbritannia var at de skulle anerkjenne Tysklands posisjon på kontinentet ... Han avsluttet med å si at hans mål var å slutte fred med Storbritannia på et grunnlag som hun ville anse det som forenlig med sin ære å akseptere" (Walsh, 42).

Hitler fikk selskap av kongen av det nøytrale Sverige, pave Pius XII og Storbritannias egen dronning Elizabeth i oppfordringen til Churchill om å avslutte krigen. Men den jevne borger fikk nesten ikke vite noe om Hitlers enestående tilbud. Etter Frankrikes fall viste meningsmålinger at mer enn 50 % av britene ikke ønsket at deres ledere skulle fortsette krigen. Denne fredsviljen ble nærmest gjenspeilet av halvparten av kabinettets medlemmer, som oppfordret til å akseptere Hitlers tilbud. Churchill lyktes i å holde alle detaljene i dette storsinnede forslaget skjult for både massene og sin egen regjering. Han innså at hvis disse detaljene hadde blitt kjent, ville flertallet ha gått imot ham og gjort ham ute av stand til å betale sin knusende gjeld, som ble tatt opp av de jødiske krigsinteressene som han var knyttet til.

Etter at britene gikk til krig, spredte antisemittismen seg over hele landet. De var rasende over den katastrofen de hadde blitt ledet inn i av slike som Hore-Belisha og hans stammefrender. Selv de som ikke var sterke motstandere av ham, begynte å gi ham kallenavnet "Horeb" som et humoristisk ordspill på hans rase, ettersom Horeb er nevnt i den hebraiske Bibelen som stedet der gullkalven ble laget. På den tiden var det allment akseptert at Belisha var mer opptatt av jødene enn av Storbritannia. Derfor ville han at Storbritannia skulle kjempe mot Tyskland bare for å redde jødene."

I de første månedene av andre verdenskrig var en antijødisk sang så populær blant soldatene at han fikk den forbudt i hele forsvaret. Sangen ble sunget på melodien til en velkjent religiøs marsj, "Onward, Christian soldiers", og den respektløse teksten uttrykte ikke bare britisk forakt for konflikten, men viste også politisk innsikt:

"Fremad, verneplikthær! Dere har ingenting å frykte.
Israel Hore-Belisha vil lede dere bakfra.
Kledd av Monty Burton (en jøde som dominerte Englands klesindustri),
livnærte seg på Lyons-paier (Abraham Lyons, som kontrollerte Englands bakevareindustri),
slåss for jødernes erobring, mens britene dør.
Fremad, verneplikthær, marsjerer av gårde til krig!
Kjempe og dø for jødene, som vi gjorde før.
Du må dø for Polen, betal din takknemlighetsgjeld
til dine velgjørere, internasjonale banker.
Undertrykk tyskerne igjen under en jødisk stjerne.
Fremad, kristne soldater, goyim som dere er!
Drevet til slakt som en saueflokk
av løgnaktig propaganda som lullet dere i søvn.
Så for Israel i utlandet må du kjempe og dø
at Markus Spence og Lowenstein (jødiske aviseiere)
kan dra nytte av vår tid.
En million menn skal falle i Polen
"så Judas terrorregime kan holde oss alle i trelldom."

Churchill hadde mer enn vittige sanger å bekymre seg for. Han hadde problemer med å stoppe offentlige lekkasjer av Hitlers fredsplaner. Den 20. juli 1940 ba et fremtredende medlem av det britiske aristokratiet, lord Lothian, tyskerne direkte om en kopi av vilkårene deres. Gjennom avlytting fikk Churchill vite om lord Lothians henvendelse, og beordret ham til å avbryte all kommunikasjon med rikets myndigheter med en gang. Deretter informerte han den britiske ambassadøren om at han skulle innstille enhver dialog med representanter fra Berlin, som da desperat forsøkte å gjøre Hitlers forslag kjent og forstått av regjeringen i London. I kraft av sine fullmakter som statsminister var det bare Churchill og hans nærmeste omgivelser som kjente til omfanget av Führerens storsinnede tilbud, og de hadde ikke tenkt å offentliggjøre denne generøsiteten.

Samme dag som han beordret den britiske ambassadøren til å avstå fra all kontakt med tyskerne, sendte Churchill bud etter øverstkommanderende for Bomber

Command, Charles Portel, og spurte ham hvor snart han kunne iverksette et storstilt terrorangrep mot Berlin. Portel svarte at siden Luftwaffe så langt hadde begrenset sine angrep til militære mål, kunne ikke Royal Air Force bombe fiendens hovedstad på lovlig vis, siden både England og Tyskland var folkerettslig bundet av sine signaturer. Kort tid før møtet hadde Churchill fortalt den amerikanske ambassadøren, Joseph P. Kennedy, at han ønsket at Hitler skulle begynne å bombe britiske sivile sentre for å forpurre fredsbevegelsen, som var i ferd med å få vind i seilene både blant folk og myndigheter.

Den 24. august 1940 ble ønsket hans oppfylt, da piloten i et enkelt Heinkel HE-111-fly skjøt over målet og slapp to eller tre bomber som eksploderte like innenfor Londons østlige bygrense. Ingen ble drept eller skadet, og de materielle skadene var svært små. Luftwaffe sendte melding om feilen til Det internasjonale Røde Kors, og via det nøytrale Sveits ble den sendt videre til britiske myndigheter. Dagen etter gjorde Churchill noe som fortjente avskjedigelse og til og med straffeforfølgelse av hans egen regjering. Uten å varsle parlamentet, kabinettet eller Bomber Command beordret han 100 mellomstore bombefly av typen *Wellington* og *Whitney* til å angripe Berlin. Mange av inntrengerne ble skutt ned, men ikke før de hadde drept noen få ikke-stridende menn, kvinner og barn. Ingen militære installasjoner ble skadet. Hitler forbød Luftwaffe å gjøre gjengjeld.

I løpet av de neste ti dagene vendte RAF tilbake til rikets hovedstad i syv raid, som alle var like ved at de alltid var rettet mot boligområder. De tyske sivile dødstallene begynte å stige. Likevel avsto Føreren fra å gå til motangrep, mens hans diplomatiske agenter febrilsk forsøkte å komme frem til en eller annen form for fredelig løsning eller grunnleggende avtale med sine britiske motparter. Men de hadde fått ordre av statsministeren om å holde seg for ørene mot alle appeller til fornuften. Under økende politisk press fra det tyske folket, som krevde rettferdighet for drapene på uskyldige sivile, beordret Hitler motvillig det første Luftwaffe-angrepet på London.

Det var ikke et tokt med rundt 100 aldrende mellomstore bombefly, men historiens første masseangrep med toppmoderne Junkers-88, Dornier-17 og Heinkel-111. Den britiske hovedstaden brøt ut i en ildstorm. Churchill var overlykkelig, mens nyhetsreportasjer over hele England og resten av verden dramatiserte hauger av døde sivile for millioner av kinogjengere, som aldri fikk se bilder av de hundrevis av Berlins døde sivile som tidligere var blitt massakrert av Churchill, som var ansvarlig for den gjensidige nedslaktingen. Han hadde satt i gang bombingene av sivile, en moderne form for barbari som ga seg utslag i de såkalte "teppebombingene" av Nord-Vietnam på 1970-tallet og amerikanske flyangrep på ubevæpnede serbiske persontog i 1999.

"Blitzen", som London-borgerne på den tiden kalte det, avslørte de allerede

voksende sprekke i det engelske demokratiet. Ifølge den britiske historikeren Michael Walsh "sendte informasjonsministeren, Alfred Duff Cooper, sønnen Julius til Canada - men unnlot å informere noen. Foreldre som hadde råd til det, sendte familiene sine til Amerika eller Samveldet ... I juni, juli og august 1940 deltok over 6000 barn i de rikes utvandring" (42). Som Storbritannias propagandasjef var Cooper ansvarlig for myten om det engelske folkets felles fare mot den grusomme fienden som angivelig var ute etter å utslette dem.

Churchills terrorangrep mot ikke-stridende overbeviste Hitler om at diplomati med pisk og gulrot var den eneste metoden han hadde igjen. Kanskje ville bombing bringe britene til forhandlingsbordet, om ikke til fornuft. Til tross for Wehrmachts planer for "operasjon Sealion" (invasjonen av Storbritannia) hadde han alltid håpet å unngå å invadere England. Selv nå håpet han fortsatt på en fremtidig tysk-engelsk forsoning, og en tvangsokkupasjon ville for alltid gjøre en slik fremtid umulig.

Fra sensommeren av var Reichsmarschall Göring i en klar ulempe i sine operasjoner mot England. *Knickbein*, eller "Crooked Leg", kodenavnet for de tyske bombeflyenes elektroniske navigasjonssystem, "innebar at smale radiostråler ble sendt ut fra to vidt atskilte steder", ifølge historikeren Greg Goebel. "De to strålene krysset hverandre over en målby og markerte den for bombing ... I september 1940, da Luftwaffe gikk over til nattangrep, hadde mottiltakene mot *Knickbein* blitt raffinert. Britene hadde tatt i bruk kraftigere anti-*Knickbein*-sendere som degraderte *Knickbein*-signalene ved å injisere dem med morsekodemønstre ... *Knickbein* var blitt nøytralisert. Uten retning gikk tyske bombefly noen ganger vill i mørket ... Den 19. november angrep Luftwaffe Birmingham. De britiske forstyrrelsesanleggene var på frekvens, og tyskernes bombetreffsikkerhet var dårlig. I desember hadde Luftwaffe en viss suksess mot britiske byer som ikke var beskyttet av jammere. Men i januar 1941 hadde britene tettet alle hullene (2, 4, 5).

Selv om de tyske bombeflyenes effektivitet ble redusert som følge av at navigasjonssystemet deres ble forbudt, var Supermarine *Spitfire* minst like effektiv som Messerschmitt ME-109, hvis kamptid var begrenset av drivstoffhensyn, noe som ikke bekymret RAF-pilotene, som i tillegg kunne hoppe i sikkerhet i fallskjerm og ta opp kampen igjen i et annet kampfly. Luftwaffe-pilotene var mindre heldige; de som hoppet ut over England, vendte aldri tilbake. Det er likevel ikke sant at England ble reddet fra en nært forestående invasjon fordi Royal Air Force ødela for mange fiendtlige fly. Fra 8. august, da luftoperasjonene begynte, og frem til 1. september, da Hitler for første gang uttrykte sine betenkeligheter, hadde 467 tyske fly gått tapt mot 1115 ødelagte britiske fly. Til tross for at tapene fortsatt var i Luftwaffes favør, uttalte han på en marinekonferanse to uker senere at "den graden

av luftherredømme som er nødvendig for å rettferdiggjøre gjennomføringen av operasjon *Sealion*, er ennå ikke nådd".

I månedene som fulgte, vaklet han mellom håpet om at han kunne få til en avtale med britene, og bombeflyenes evne til å tvinge dem til forhandlingsbordet. Han vegret seg for å invadere en naturlig alliert, hvis vennskap for alltid ville være kompromittert hvis Tyskland okkuperte henne. Operasjon *Sealion* ble avblåst, ikke så mye på grunn av mangel på tilstrekkelig luftherredømme som fordi Hitler fortsatt næret håp om å vinne Storbritannia over på sin side. Men Storbritannia hadde lidd alvorlig de foregående ukene. Infrastrukturen var knust, fabrikkene sprengt i luften, og RAF hadde bare noen få hundre overlevende piloter og et fåtall brukbare fly. Selv om de tilsynelatende hadde unngått et totalt nederlag, sto britene overfor sultrasjoner og økende isolasjon.

Føreren var selv under press. Han var klar over at tiden var i ferd med å renne ut for ikke-angrepspakten med Sovjetunionen, som var i full gang med å bygge opp sitt eget militærvesen. Prisen Stalin hadde krevd for avtalen, var å utvide sin innflytelsessfære over de baltiske statene. Hitler vegret seg for kravet, men ble tvunget til å gi etter for presset fra begivenhetene: Russisk nøytralitet var avgjørende for hans konfrontasjon med de vestallierte etter Polens nederlag. Det eneste han kunne gjøre for innbyggerne i Latvia, Litauen og Estland, var å sette inn en protokoll som hindret sovjeterne i å misbruke dem på noen som helst måte, samtidig som han tillot migrasjon av alle personer med deres personlige eiendeler. Stalin brydde seg selvsagt ikke om denne delen av avtalen i 1940, da han okkuperte de baltiske statene og utsatte dem for den samme typen plyndring, massearrestasjoner og henrettelser som kjennetegnet Den røde armés maktovertakelser overalt.

Hitlers hender var ikke mindre bundet da Sovjetunionen angrep Finland 30. november. Invasjonen satte ham i en svært dårlig posisjon, både politisk og militært. Strategene i London og Paris satte erobringen av Norge og Sverige øverst på prioriteringslisten på grunn av jernmalmressursene i Norge og flåtebasene i Sverige. Storbritannia og Frankrike hjalp derfor finnene med forsyninger for å dra nytte av den anti-tyske stemningen som herjet i Skandinavia, der Riket ble sett på som en medhjelper til russisk aggresjon, og allierte propagandister hadde sin fulle hyre med å latterliggjøre "nazistenes falske antikommunisme". Alt dette holdt Føreren ut i bitter stillhet, mens han stolte på at støtten fra hans egne landsmenn ikke ville bli undergravd. De måtte holde seg på avstand, til tross for sine dype sympatier for finnene og balterne, mens en glupsk sovjetisk juggernaut gnagde i Europas østlige utkanter. Hitler hadde i sannhet inngått en pakt med djevelen, og prisen for å vinne tid til seier var et forferdelig offer for de nordiske folkene.

Stalins planer for Finland virket ikke mindre sikre enn da han uten problemer

erobret Latvia, Litauen og Estland, som falt i hans hender uten kamp. 300 000 sovjetiske tropper og 800 krigsfly sto overfor 120 000 finske forsvarere som fløy rundt 100 for det meste foreldede og underutstyrte fly. Den mektige 7. røde armé, som invaderte gjennom Det karelske nes, ble stanset i Mannerheim-linjen, en utspekulert serie av forskjøvede, kamuflerte panservern og panservern oppkalt etter Finlands øverstkommanderende, Carl Gustav Mannerheim. Da 75. og 139. divisjon fra 8. armé rykket frem for å avlaste de fastlåste røde styrkene, havnet de i bakhold ved bredden av Ladogasjøen av finske skibataljoner som avfyrte vinter-sikrede *Suomi* 9 mm maskingeværer. De underlegne russiske skytevåpnene frøs fast i minusgradene, noe som bidro til at mer enn 5000 kommunister mistet livet. I mellomtiden ble den sovjetiske 163. divisjon avskåret fra 9. armé, som rykket inn i det sentrale Finland, og deretter tilintetgjort, i likhet med 44. divisjon, som var midt i sin hodeløse retrett.

Det finske flyvåpenet var en broket blanding av avlagte fly fra andre nasjoner, for det meste aldrende bi-fly fra Italia, Nederland, Frankrike og England. Med disse foreldede flyene, og i et undertal på åtte mot én, utfordret de finske pilotene likevel den sovjetiske luftarmadaen, helt til deres suksess i luftrommet over fronten lignet på en seier på bakken. Mindre enn en måned etter at de røde invaderte, lå 27 500 av dem døde, mer enn ti ganger så mange som de finske tapene. Stalins ydmykelse overfor et tallmessig og teknologisk underlegent offer skyldtes delvis den dårlige moralen og treningen til hans egne tropper, som var dårlig tjent med sine politisk korrekte, militært inkompetente offiserer. De ble bokstavelig talt utkonkurrert av de mer motiverte finnene, hvis heroiske forsvar oppmuntret Hitler da han forberedte sitt eget angrep mot Sovjetunionen.

Hvis Tyskland skulle være klar for konfrontasjonen på liv og død til våren, var nøytraliseringen av Storbritannia avgjørende. Han visste at kampen mot imperiet, som var en sjømakt, bare kunne overlates til Kriegsmarine. Derfor beordret han at ubåtproduksjonen skulle økes. England kunne effektivt holdes i sjakk ved å stenge det ute fra all støtte utenfra, noe hans flåtestyrker kunne være i stand til å oppnå. Med denne tilliten til rikets sjøfolk og skip vendte Føreren oppmerksomheten mot øst. Men før han kunne begynne der, var det et annet kontinent som tiltrakk seg hans oppmerksomhet.

**NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjionalssosialistisk propagandaleverandør!**

Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk

Hundrevis av bøker på mange språk

Hundrevis av nettsteder på mange språk

NSDAP/AO nsdapao.info